

číslo 37.

V rámci série "Netradiční úvodníky" zahajujeme dnešní číslo dopisem jednoho z našich čtenářů:

UŽ ABYSTE SI TO PLATILI SAMI aneb "ZLÝ PACIENT"

Nemohu jinak, než se vyjádřit k smyšlené historce pana Osyčky "O zlém pacientovi", již tak dramaticky - ve stylu nejlepší obrana je útok - popsal MUDr. Hrobař. Takový článek sněle konkuruje podobným výtvo-
rům v době komunistické totality, hojně prezentované Rudým právem.

Několika větami ke lži zavádějícímu příběhu pana Osyčky

Na PTG do hradištské nemocnice jsem byl odeslán po prohlédnutí lékařem sloužícím noční službu z polikliniky. Takže nechápu, proč mně MUDr. Hrobař radí léčebnou metodu "dvou alnagenů". Pokud však pan Osyčka tvrdí, že jsem ho údajně "poučoval", aby ne spal v pracovní době, tak si další větou odperuje. Jestliže jsem totiž "needbytně" /!!!/ zvenil, tak mně potvrzuje, že jsem stál před zamčenými dveřmi a je mi tedy zá-
hadou, jak bych mohl zjistit, že spal. /V mém článku nebyla o spaní ani zmínka, takže nechápu, proč se o tom MUDr. Hrobař tak obšírně rozepisuje. Domnívám se, že vyvrácením tohoto blábolu, jehož pan Osyčka použil na svou obhajobu, se hroutí celá stavba této tragikomedie "O zlém pa-
cientovi". Je jen ke škodě věci, že si nevzpomněl na citovaný výrok/ ji-
nými slovy, ale ve stejném smyslu!!!/, poněvadž ten byl tím hlavním, o
co tady šlo a byl podstatou mé kritiky.

Nechápu, jak autor článku silně proti mně zaujatého, chce někoho soudit podle kritéria jak se kdo vypořádával s komunistickou totalitou ohledně morálky. Podobné soudy by mohli vznášet lidé, kteří díky vládě
KSČ těžce trpěli a aby se užívali, pracovali jako topiči v kotelně či
asfaltáři silnic. Tihle lidé však podobné soudy nečelají, protože to ne-
mají zapotřebí a je to věcí svědomí každého z nás.

Z celého případu jsem už tak znechucen, že se mi už nechce v podob-
ném psaní pokračovat. Snad vám při podobném jednání mohu popřát "práci
čest" a pesimisticky to zakončím písní P. Váši: "Jde to tady pořád nějak
Z kopce ..."

MORAVČÍK JIŘÍ

VÍŠE UVRDENÉMU DOPISU DOPLŮJJE-
me pár náležitosti. Předně: uvedenou odpověď doručil pan Moravčík redak-
ci Slováckých novin, leč zmíněný list se k němu zachoval macešsky. Ve-
dání Slováckých novin tak zaujalo velmi podivný přístup k zacházení
s dopisy čtenářů. V praxi to vypadá asi takhle: my uvedeme stížnost čte-
náře, pak odpověď instituce, jejíž jednání dotyčný kritizoval a tím pro
nás celá věc hasne. Závr takového alibistického postupu je nabíledni-
jestliže ten druhý, který se ohrazuje proti obvinění, zná mentalitu Slo-
váckých novin, může si s klidným svědomím vyslept, co mu fantazie dovolí.
Pozor- nemám teď na mysl konkrétně případ Moravčík versus Osyčka-jde
mi jen o principiální stanovisko. Domnívám se, že když už se seriózní no-
viny rozhodnou uvést dopis, jině někdo něco, resp. někoho napadá, měly by
právě v zájmu své serióznosti dotáhnout tento spor až do konce a ne
diskriminovat žalobce odmítáním jeho práva hájit se proti odpovědi na-
padeného. Jenže s touto seriózností jsou Slovácké noviny na štíru. Divím
se jen, že pan Moravčík se obrátil se svým druhým dopisem na redakci SN
i poté, co z jeho prvního dopisu bez skrupulí vynazala některé důležité
fakty/ viz I.D./34/ pro srovnání/. Dají-li se někomu podobné praktiky

pevědomé, nemusí se ohlížet do příliš dávné minulosti. Okresní plátek ztratil sice "jiskru", ale už nikoli esoby zapálené pro "staré dobré časy". Ty, jak se zdá, setrvaly na původních místech i s původními názory. Inu, co neplat, jak se říká, starého psa novým kouskům nenaučíš.

A co se týče mého osobního postoje k otázkám československého /hradištského/ zdravotnictví, to by byla kapitola přesahující dalece rozsah jednoho čísla Ilegální demokracie.

[illegible]

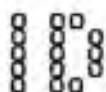
Počasí se toho dne vydařilo. Na letišti ležely připravené spacáky a první výsadka čekala na příkaz ke svlékání. Já jsem byla v druhé výsadce. Když odstartovala první hlídka, roztáhli jsme si spacáky. Ačkoliv jsme již předem roztahování dobře nacvičili, přece se nám ten den znatelně chvěly ruce. Náskoky první výsadky byly dobré. Všichni soudruzi dopadli dobře. Skončili jsme svlékání a čekali jsme na povel. Náladu byla výtečná. Horší to bude v posteli – říkali jsme si. Někdo z mé výsadky navrhl, abychom si zazpívali. Naše hlasy zněly stísněně a dnes se mi zdá, že dokonce nějak o ton výše.

Velice jasně si pamatuji na svůj první náskok; nevidím mnoho, protože mám před sebou soudruha, který naskakuje jako první. Vidím jenom malými otvory kolem jeho nohou prudce padící stín údu po spacáku. Průvodce se na mě usmívá. Na oplátku vyloudím také pokus o úsměv, asi trochu křečovitý.

Soudruh přede mnou zmizel kdesi dole, postel je prázdná. Nemám čas na rozmyšlenou. Vteřinu po jeho náskoku dělám dva kroky, ten druhý již do prázdna, cítím náraz soudruha, který mě vzal do své náruče a mírné houpnutí. Chci se podívat nahoru, ale vůbec nevidím. Rychle si sahám na čelo a v duchu proklínám ochranu, která mi spadla přes oči, protože pro mne byla příliš velká. V mžiku ji nasazují a kontrolují vrchlík. Všechno je v pořádku. Překvapuje mě šum a vzdechy kolem. Posazují se pořádně na soudruha a chce se mi najednou zpívat. Blízko mne je třetí x soudruh z naší hlídky, druhý zmizel kdesi na zemi.

Vašer u táborového ohně hodnotíte své nováčkovské náskoky. Vypravujeme si veselé zážitky ze svých prvních pokusů. Pak vystupují soudruzi se závazky. Čtu svůj, že získám Pučíkův odznak, TOZ a kvalifikaci instruktora.

připravil ATARI

oo

S U M M A A N T I L O G I C A

oo

Navážu na nedávný článek Horstův z č.34 ID, kdy si zanedával na naše představitele. Jeho varující a nespokojená filipika však překvapivě (u tak rozměrné duše, vždyť se na něj podívejte) skončila hned na počátku. Jako kdyby se zakousl pouze do první ryšavé slupky cibule a tak se nasytil. Zakousnu se tedy do té palčivé dřeně sám a několika tahy načrtnu kam a proč nás tam vedou. Až nebudu schopen dál a mé větry mě odnesou, pokračujte v mém díle.

I JÁ BYL DOJAT,
když lidé křičeli jednohlasně : Husák je mrkev, politbyro se mílí, atp... Věřil jsem, že se to zlepšit musí a pořád si to myslím. Ono na dně studny se toho moc pokazit nedá, teda kromě vzájemného vyvraždění se. Ale nikdy jsem si nemyslel, že tím končí vlezdoprdelkování, blbost, sprostárny, bezohlednost, lež a kuří oka.

I CIVILIZACE MÁ LIBIDO.

Pokud by měl Bůh (Brahma, Dynamický vzorec) ke studiu a zábavě pouze Zemi, podezřívával bych jej z perversity. Občas mám tendenci sbírat svatební oznámení, parte, cedulky, knihy žvástů nebo nechat sbírat lidi, ale pak toho nechám, protože nikdy bych neměl sbírku úplnou a hlavně - ve skanzenu to uměleckým předmětům sluší nejlépe.

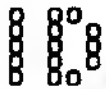
Země je důstojným památníkem nelogičnosti.
Jistěže daleko rozumnější by bylo, kdyby panspermie oplodnila řadu asteroidů mezi Marsem a Jupiterem, ovšem tak aby se na každém vyvinul pouze jeden tvor. Cose dá dělat, došlo k tragickému experimentu a na Zemi vznikla civilizace s pornografií, vyvražďováním a obloženými chlebíčky.

MALÉ PODOBENSTVÍ

Civilizace je něco jako organismus. Z přírody a tedy i z našich těl známe krásné příklady přátelství, hrdinství, obětavosti, o níž by se daly psát sonety. Dělné buňky v každodenním zápase rostou, odlupují se, umírají a vytváří něco, co je proti nim maximálně složité a pro ně nepochopitelné. Komár, velbloud, člověk.

Civilizace je vadný organismus. V naší metafoře hřeze na povrch základní a propastný rozdíl mezi tzv. primitivní biologickou buňkou a společenskou buňkou = člověkem. Člověk je totiž individualista a tuto vlastnost (za kterou samozřejmě nemůže) postrádá buňka biologická. Nastal by pěkný zmatek, kdyby tyto služebnice mohly být osobnostmi : Z chodce na chodník náhle vypadne rohovka zvící eментálového kola. Jednu rohovkovou buňku totiž napadlo ze sebezáchovných důvodů se nepříčetně množit a rozkřiklo se to mezi jejími stejnorodými kamarádkami. Bílé krvinky začaly stávkovat za zvýšení přídělu kyslíku a po dvou hodinách zvítězily. Neměly kam to jít oslavit, protože se zastavilo srdce (no co, stejně bylo rudý) a navíc je destičky, ty bestie, nechaly zatuhnout.

Je vlastně s podivem, že organismus civilizace dosud dýchá. Daní tomuto zázraku je její potouchlost.

oo

Civilizace je založena na systému vztahů, hodnot a institucí, které nemají reálný podklad. Jde o systém v rámci šaškárny důmyslných záplat, které Golema drží pohromadě.

Základními překážkami aspoň trochu normálního vývoje jsou množství lidí a informační exploze.

TAK VONI SE NÁM PŘEMNOŽILI.

Je dokázáno, že lidé by spolu dokázali žít, pokud by jich bylo asi o dvě miliardy méně. Trvalo by to ovšem krátce, protože příliš zakořeněná touha po rodině a kmenu spolu snepřičetnou chutí plodit potomky (nebo to aspoň-zkoušet), by za pár tisíciletí nadělala stejnou paséku.

SATELITNÍ DÝKA V ZÁDECH.

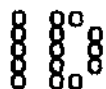
Vždy se našla chytrá hlava, která dokázala skupinu lidí nějak rozestavit tak, aby pro sebe našla teplé místočko. Pomocníkem jí v tom byla informační blokáda. Poddaní ve starověkých říších se zas neměli tak špatně, protože NEVĚDĚLI, ŽE BY SE MOHLI MÍT JINAK. Pokud jde o hierarchii ve vlastním státě, mysleli si, že to tak být musí, vladařem byl ten, kdo se narodil ve vladařčině posteli, ten kdo měl velkou hlavu nebo kdo snědl předchozího náčelníka. Jak kde. Hlava státu byla spokojená a její sousoší dvořanstva, písařů, gubernátorů, místodržících profousů a donašečů taky, chápali, že byli pomalejší. Strmé hory, hluboké řeky a hladoví vlci pak zajišťovali jednak to, že ústřední panoptikum nevzbuzovalo závist oblastních místních králíčků a jejich dvorečků stejně jako to, že se nedostalo do konfrontace s kosmeticky jiným vzhledem kašpárny zahraniční.

Nestala se ta věc, že by kmenový náčelník řekl, sakra, půjčím Mandu taky kamarádům a z těch kotlet mi je už zle, zítra si pochroupu pár kostí. Kdepák.

To že nejsme teď jedna velká avarská říše způsobila druhá čepel dvojsečné zbraně zvané ctižádost. Člověk určité dávky podlosti se snažil, pokud mu nebylo dáno, dosáhnout výhod jiným způsobem. Produkty této podvratné činnosti jsou: VĚDA, POKROK, UMĚNÍ. (Všichni nebyli takoví, to ne. Hned bych vám nějaké výjimky vyjmenoval, ale zrovna si nevzpomínám, protože ti to lidé zemřeli hlady ještě než se stačili proslavit.) A hlavně: samo jednotlivé postavení mělo ovšem své meze vytyčené horní hranicí podřízeného a spodní hranicí nadřízeného. Aby mohlo individuum povylézt nad jiné ve stejné kategorii k tomu posloužily peníze. Touha po úchylném uspokojování potřeb přisoudila penězům takovou úlohu, že nakonec zvítězily a převzaly vládu, už nezáleželo tolik na rodokmenu, ale spíše na tom jak drahé měla matka spodní prádlo. Mezitím rostly počty obyvatel. Vývoj se pohyboval a dosud pohybuje na niti natažené mezi dvěma poly - aby se jedna skupina měla co nejlépe a druhá aby přežila. Napětí, které vzniklo vyprovokovali humanisté a posledním úderem je film a televize. Jak vysvětlit celým hladovým kontinentům, že za milióny se natáčejí a k nim satelity distribuují pošahané pakárny, kde vybuchují auta, majonéza se kazí na stolech a to vše kvůli nějakému dobře rostlému zadku.

DO STŘEHU !

Propojenost a složitost celé stvůry je tím víc nestvůrná.

oo

TAK TEDY

- nějaká země, říkejme jí třeba Brazílie, má namísto peněz papírky, které jsou méně hodnotné než ty, které mají obrázky pyramid a nápis Ó NĚ. Jejích bankovky jsou kryté zlatem, ale to zlato, i když je ho moc, je ještě v zemi a kromě toho tam (v Brazílii) mají vliv nějaký chlápkové od Korupce a pak ten nešťastný dluh. Každý je zadlužený. Země, která snad mohla být věřitelem, byla nedávno převálcována a kapsy si mažou dlužníci. Energie vyprodukovaná a peníze vydělané za rok fotbalem a prostitucí by uživila ne jeden africký vyhladovělý státeček, pokud by ovšem měl disciplinovanou koloniální správu. L.N.Tolstoj se rozčiloval, že smyslem třetiny ruského průmyslu je uspokojování módní vášně ruských dámiček. Situace je teď daleko nepříznivější. A nepřehlednější. Když by z toho smotku chtěl někdo vytáhnout jediného človíčka a studovat smysl jeho hnutí a činů, byl by podoběn ústřicí, jež vodu považuje za čirý vzduch (půjčeno od Mellwila).

NEMYSLÍM,

že by všechny změny musely mít mafiánsko ekonomický důvod. Skutečně ani náš chrabrý mnohonárod pronárod nedemonstroval z hladu, ale vzhledem ke komplikovanosti a viskozitě té obludy nelogičnosti, která nemá žádný mravní protiklad, připouštím, že i dobrý úmysl může být nepřímo iniciován nebo po čase využit.

ANI NEŘÍKÁM,

že s tím souhlasím, pouze je že mě to nepřekvapuje. VŘSR byla projektem německé tajné služby a po 30 letech Hindenburkův homunkulus- ruský medvěd, ukousl Německu Prusko a Branibory. Dobrá. Za vším jsou zednáři. Dobrá. A Židi. Výborně, jsou to vzdělaní a šetrní lidé se smyslem pro humor.

Vím jen, že nemá smysl se nad tím rozčilovat. Zvláště když většina z nás, lidí kolem I.D., rezignovala na to, věc měnit. A to nikoli z lenosti (pche!) nýbrž z poznání, že aktivní úloha v dějinách znamená přistoupit na systém stávajících nelogických vazeb a nechat se jimi okamžitě zneužít.

Doporučená literatura :

- 1) Potočný, Macchiavelli - Orgie jako metoda dosažení konsensu v mezinárodních vztazích
- 2) Obrodný - Nový pohled na bandity a partyzány v Latinské Americe po 17.listopadu
- 3) Trockého přednáška " Jediné co spojuje národy je prolitá krev"
- 4) Joseph Heller - Gold za všechny peníze

Moták

Z HERCŮ PINGLOVÉ ?

Byla sobota, pozdní večer. Čas, kdy se z Hradiště stává mrtvé město. Můžete sedět doma, a nebo útrpně hledat nějakou otevřenou, obyčejnou hospodu. Já jsem si zvolil variantu číslo dvě a kupodivu jsem jednu takovou našel. Objevil jsem ji na sídlišti Mojžíš II. Říká se jí "Nová" a nebo taky "U mrtvoly" /to proto, že je tady pořád mrtvo/.

Hostů zde bylo skutečně jen pár a ještě ke všemu se tvářili, jako by je i chlastat obtěžovalo. Baba v šatně i celkový interiér ostatně člověku na náladě nepřidá. Už, už to vypáďalo na další z nudných večerů, když tu najednou....

Rozhrne se závěs a mezi stoly vychází v perfektním obleku s motýlkem - pan Kyncl, jedné z opor Slováckého divadla. Zamířil ke mně. Pozdravili jsme se a mně to nedalo, abych se ho nezeptal: "Co vy tady?" "Ale," mávl rukou bohem unavený životem, "nepouští mne na jeviště, tak hraju divadlo tady." Uchcechtl jsem se a nechal si vnutit jednu dvanáctku za 7,80! Pan Kyncl mezitím obešel hosty, zažebtoval s nimi, pobavil prapovídou o škytavici zlé a opět se stáhl do svého azylu za závěsem.

Pořád mi ještě nebylo dost dobře jasno, proč je jeden z nejlepších herců SD nucen dělat poskoka pár ožralům? Že by to u nás bylo s kulturou skutečně tak zlé? Jenže divadlo přece hraje a jeho kontroverzní ředitel Stránský vyjádřil v rozhovoru pro zahnojený plátek Slovácké noviny dokonce mírný optimismus. Soubor divadla se rozrostl o tanečnice, objevilo se i pár nových herců. Pravda, pan Kyncl sice tančit nejspíš neumí, ale to koneckonců stará Kuncová taky ne!

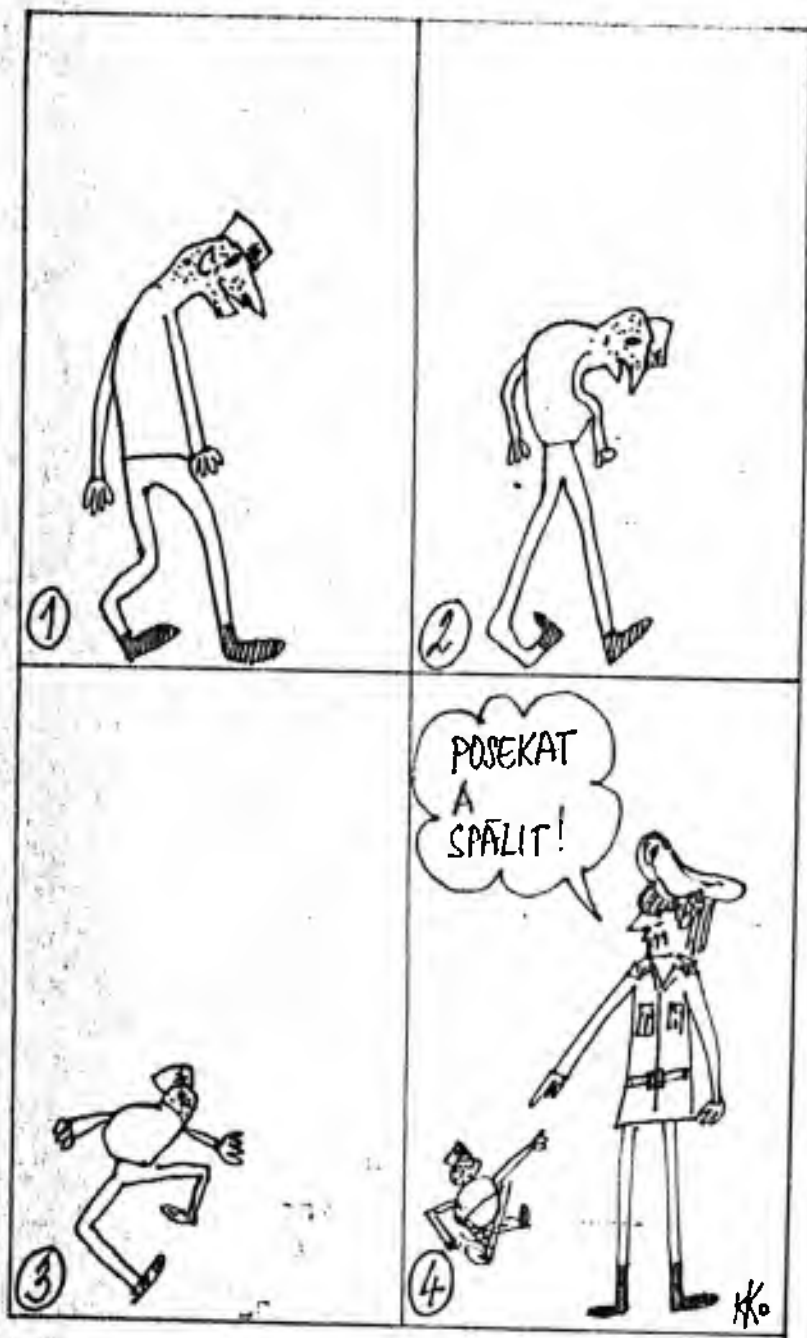
V repertoáru SD poslední dobou převažuje především dětinskost společně s náboženským třetěním. Vzpomenme jen nekonečné Bašije I. a Bašije II., tedy Hvězdu. Jaký hnus!!! A jediné pan Kyncl měl odvahu postavit se k celé záležitosti ironicky, když co by Kaifáš vykřikl na Ježíše: "Svazte mu rohy a ruce!" /Lepší byl snad už jen Peřezův římský voják, který při instalaci podnožky pro ukřižované zločince konstatoval: "kurva, vlez tam!"

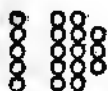
Zabrousíme-li do minulosti, snad ani nenarežeme na hru, v níž by zmíněný umělec neodvedl svůj vysoký herecký standard. I mezi obyčejnými lidmi je osobou velice populární. Vždyť i jeden ze zaměstnanců divadelní techniky kromě obvyklé imitace startujícího a opět přistávajícího vrtulníku až do earzení opekoval pozdravem pana Kyncla s jeho typickou intonací: "Dobrý, dobrý..."

Proč tedy z herce pingl? Příčinu bude nutno zřejmě hledat ve vztahu pana Kyncla a nového ředitele Stránského. Sám umělec mi důvěrně svěřil, že mu Stránský moc nevoní, a i já ze své zkušenosti vím, že na adresu ředitele přichází velká řada výhrad. Zdá se tedy, že je nejvyšší čas, aby předal svou funkci někomu schopnějšímu, pokud nechceme aby došlo k situaci, kdy Láry bude roztáčet pípu na Lidáku a Kuncová děsit hosty na Slunci.

Vlastně - pek by už bylo nejlepším řešením udělat ze SD jednu obrovskou hospodu.

Mám dojem, že to by bylo opravdu nejlepší.

Neuplynulo ani mnoho vody, co jsme se naposledy setkali na stránkách Slováckých novin/Slovácké jiskry/ s článkem bývalého dopisovatelského fenoména tohoto plátku/blíže již I.D. č.20/90/ a ejhle. Jako ten smradlavý prohnilý hnůj objevují se od jmenovaného Zdenka Skaličky hned články tři. Proč nás trápí tento soudruh, proč nám vhání do očí slzy, i klademe si otázku, je to možné /po tolika negativních ohlasech a oprávněných stížnostech na jeho hlavu/, že by Slovácké noviny nemely co na své stránky? Nebo rafinovaný záměr postsoudruha Kalmuse, Mikyše a Kolaríkové? Nás redaktory I.D. nijak neudivuje špatná náplň Slováckých novin krácející ruku v ruce s bývalou Slováckou jiskrou a plně se přesvědčujeme, že ani nová krev nevhání do tohoto plátku nic ohromujícího, ani konec konců nového. Ostatně staré kamarádství/míním S.N. a Z.Skaličku/nerezaví jako ta pověstná "láska" a vězte, že toto kamarádství nezrezaví, poněvadž je zlaté - něco na způsob kamarádství ze "starých zlatých časů." Rozumný se dovrtí, vřel přezvykuje dál...

Nemohu se nevzpomenout, jak jsme v prosinci 1989 spolu s J.M.C. navštívili Kojzara a Boudovou, a výsledek našeho dialogu - Boudová z emrela v emigraci /Albánie/ a Kojzar odešel na nezasloužený odpočinek, posléze změnil bydliště a příjmení a výrazně zchudl v obličeji. /Nesmím opomnět samozřejmě i malou zásluhu "sametové revoluce"./

Ale soudruh Skalička, jen co se trochu otřepal, naučil se pár nových frází /staré urychleně zapomněl/ a vyvetral průvanem hromady zásob příspěvků do S.J. ze skříne, potutelně pod zkratkou /značkou/ Z.S. nás začíná znovu oslovovat na stránkách "tisku", našeptávat a nenápadně se plížit do duší čtenářů usínajících na vavřínech revoluce, aby zase jednou stanul na nejvyšším místě mezi dopisovateli S.J. a zase hrde vypínal hrud s metálem, s kterým se pyšní již dvě léta, co mu jej jeho verní leví připnuli v Čelákovcích.

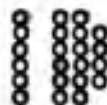
Jeden z posledních uveřejněných výplodů Skaličkových nás ohromuje nadpisem "Pro nový les". Ne, autor v něm nereší obnovu zdevastované přírody ani náznakem, ale povídá v něm /způsobem "kaly se sunou do senkrovně"/ o tom, jak nový les roste, jak se sadí ze semen mladé sazenice stromků. Způsobem hodným učitele pomocné školy se dovídáme o lesních školkách, kolik zde mají kusů sazenic zasazených a kolik na zásobě. Ale myslím si, že samotný konec Skaličkova článku si musíte vychutnat i vy, milí čtenáři I.D. : "Velmi dobrých výsledků ve školkařské činnosti dosahuje kolektiv dělnic Very Valentíkové v lesní školce Bahňák. Konstatovali to nedávno technici i lesní dělnice, kteří se zúčastnili závodového hodnocení školek, jež má v závodě mnohaletou tradici." Tedy ~~xx~~ závěr jako vystřižený z dob totality!

Jak vám pomoci vážený Z.S.? Návštěvou jako u Kojzara a Boudové? Vaše poslední články dokazují, že neumíte ani obrátit kabát, to jste nějaký Čech nebo Moravák? Co tedy s vámi, na smetiště? Do sběru? Se "soudružským pozdravem" a s pozdravem "svetu-mír"

Váš Květoš Krystýnek.

POZOR, VŠEM SPONZORŮM I.D. !!!!!!!!!

V co nejbližším termínu předložte redakci I.D. výpis a vyčíslení aktiv Vašeho bankovního konta - vzájemná důvěra

idea: sam zivot
design: why
②: why

